

De gast van deze keer is een bijzonder opmerkelijke figuur binnen onze parochie. Naast het feit dat hij de tweede “zwaargewicht” op rij is in deze rubriek, is zijn stevige gewicht in figuurlijke zin voor de parochie van een veel grotere betekenis. En dan nemen we figuurlijk weer niet letterlijk. Hè hè, dat zijn ‘nadenkertjes’ !

Als we over muziek spreken bij de vieringen in de Jozefkerk, dan kunnen we vele namen noemen, maar onze gast is, meestal achter de schermen toch wel heel nadrukkelijk aanwezig en ‘toonsetter’.

Een paar keer in de maand treedt hij uit de ‘schaduw’. We hebben het over **Peter Hendriks**, de dirigent van Crescendo, de ‘vader’ en dirigent van het Jeugdkoor, en de instrumentalist en derde stem bij het trio “Diedrie”, dat zo vaak de gaatjes vult in de muzikale begeleiding van de kerkdiensten, vooral op vijfde zaterdagen en vijfde zondagen van de maand.

Peter is in 1964 geboren in het centrum van Wijchen op een boerderijwoning gelegen tussen het oude nonnenklooster en de kerk. Zijn grootvader van moeders kant, van Tienhoven, heeft in die boerderij zelfs nog een sigarenfabriekje gehad, tot aan het begin van de oorlog. Zijn vader, een timmerman, heeft hij amper gekend want die is heel jong gestorven, nog geen dertig jaar oud.

Oma van Tienhoven deed veel sociaal werk. Zo kookte ze bijvoorbeeld veel voor mensen die door de Vincentius vereniging waren aangewezen als noodgevallen.

Zijn moeder hertrouwde met Jan Pijnappels, een vriend van zijn vader en ze verhuisden naar Cuijk toen Peter 4 jaar oud was. Hij had toen nog één jaar op de kleuterschool in Wijchen gezeten en hij herinnert zich zuster Constantia, die hij later ook nog wel eens bezocht als hij vanuit Cuijk bij z’n Wijchense oma op bezoek was.

Toen deze non hem eens meenam naar haar kamer en hem haar familiefoto’s liet zien, ontdekte Peter voor het eerst dat nonnen ook échte mensen zijn, met een vader en een moeder en broers en zussen. Hij dacht waarschijnlijk altijd dat het rechtstreeks van God afkomstige engelen waren.

Jan Pijnappels was stoker bij Celtona, eerst in Nijmegen en later in Cuijk. Ook daar weer hetzelfde verhaal, kolen, olie en dan gas. Weg kolenhandelaar, weg stoker!

Zijn hele verdere arbeidzame leven heeft Jan daarna bij Organon in Oss gewerkt , op de afdeling ‘grondstoffen’.

Het gezin woonde op de Florijnendreef en werd uitgebreid met twee dochters; Tanja zes en Natasja acht jaar jonger dan hun halfbroer, waarop Peter meteen zegt dat het voor hem gewoon zijn zusjes zijn. Peter ging aanvankelijk naar de Dominicus Savio school, waar later, na een brand, de vestiging van de Stichting Samenlevings Opbouw was.

De laatste twee jaar van de lagere school bracht onze jonge vriend door op de school Parkzicht, nog dichterbij huis.

De enige sport die hij - toen nog gemiddeld van postuur - ooit beoefend heeft was judo, in het zaaltje achter de oude toneeltoren van de

schouwburg, onder leiding van de heer en mevrouw Kozac. Menig jongeling in Cuijk heeft daar zijn of haar eerste dan gehaald.

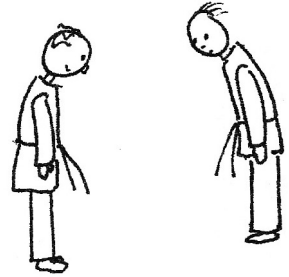
De Citotest wees uit dat hij havo/vwo kon doen maar zijn onderwijzers vermoedden niet al teveel ijver en plaatsten hem op mavo/havo niveau. Achteraf bleken ze het bij het rechte eind gehad te hebben. Zo weinig als hij studeerde, zo veel stak hij zijn tijd en energie in andere zaken , zoals toneel, cabaret en vooral muziek . Hij werd slagwerker in het schoolorkest en later zelfs de dirigent ervan. Als een volijverig student op de Cuijkse muziekschool maakte Peter snel vorderingen.

Te beginnen op blokfluit onder de bezielende leiding van mijnheer van der Glas, om al snel over te stappen op slagwerk, samen met nog zo'n geboren muzikant , Marco van Teeffelen, vanaf die tijd z'n gabber. Toon Michels uit Groesbeek was hun leraar en dat was een goede pedagoog.

's Avonds was hij te vinden bij de groep Calyptus onder het motto: alles liever dan studeren ! Floris van Heukelom was daar slagwerker en toen die eens absent was mocht Peter invallen. Eigenlijk zijn eerste stap in de 'grote' wereld van de muziek.

In ons gesprek volgt nu een stuk geschiedenis over de Cuijkse amusementsmuziek.

Calyptus bestond eigenlijk uit de jeugd van de Harmonie Gaudete in Domino. De namen veranderden van Dakkapel naar Bulltownband, maar de muzikanten bleven veel al dezelfde, net als die van de Nölers Hofkapel

waar hij 23 jaar in speelde. Marco sloeg grote trom, Peter de kleine en later ging hij over op de trombone.

Marco woonde op het Parkzicht, hemelsbreed 50 meter van de Florijnendreef. Ze spraken met elkaar af wie wat zou spelen en dan ging het, ieder op z'n eigen slaapkamer met geopende ramen, van dik hout zaagt men planken. De buurt waande zich in de Afrikaanse jungle, met een paar tamtam spelers. Maar de kwaliteit van hun muziek was kennelijk zo goed dat ze nooit klachten kregen. Hooguit de vraag om het wat rustig aan te doen als iemand ziek was in de buurt en niet kon slapen na een nachtdienst.

Op de vraag van uw verslaggever of hij wel eens uitging begon Peter te lachen.

Dinsdag repetitie van de Harmonie en een afzakkertje in de Posthoorn, Donderdag repetitie van Harmonie in Grave, drankje na, Vrijdags Bulltownband en Hofkapel, afzaker (!) Posthoorn, en op zaterdagavond repetitie of uitvoering van het jongerenkoor Sjaloom met telkens een 'uitloop'.

Peter was in 1983 namelijk, 19 jaar oud, het jongerenkoor Sjaloom van de Martinusparochie, gaan dirigeren.

In dat jaar mocht hij ook gaan doen wat een logisch gevolg was van al deze actieve muziekmakerij: het conservatorium.

Hij moest uiteraard wel eerst toelatingsexamen doen. Daarvoor volgde hij enige lessen 'solfege' (dat is zingen vanaf geschreven muziek) en ging wat xylofoon oefenen in Arnhem op het conservatorium.

Maar hij ging uiteindelijk toch liever naar Brabant en koos voor Tilburg. Daar slaagde hij met vlag en wimpel maar moest eerst de voorbereidende klas doen. Dat eerste jaar ging hij nog veel op en neer van Cuijk naar Tilburg, zodoende kon hij al z'n plaatselijke activiteiten aanhouden. Maar in het échte eerste jaar kon hij een kamer huren in Dongen en hij kocht een oude "kever" genaamd 'Bultje', waarmee hij op en neer tufte. Daarvoor had hij van thuis zijn rijbewijs mogen halen.

Tijd voor een echt studentenleven had hij niet, trouwens ook niet de centen. Als hij al eens een paar centen overhield moest hij telkens een stuk kopen van een rooddrumstel dat hij ooit in optie genomen had, eigenlijk op afbetaling gekocht had, bij Mandisco toen hij nog heel jong was. Hij kreeg het trommeltje voor trommeltje, stokje voor stokje cadeau van thuis of hij betaalde zelf af en toe een stukje. Dat drumstel koestert hij nu nog.

Naast slagwerk speelde hij inmiddels ook verdienstelijk trombone. Hij was trouwens van veel muzikale markten thuis.

Door een boekhoudkundig misverstand werd na een paar jaar zijn beurs voor het conservatorium stopgezet.

Er kwam toen echter nog een aap uit de mouw. Op zaterdagen en in de vakanties had hij 'in zijn jonge jaren' gewerkt op de boerderij van Grad van Kruisbergen op de Heeswijk. Dat deed hij voor de lol, maar hij leerde er terloops ook nog tractor rijden.

Toen hij in Tilburg weer eens zonder geld zat, meldde hij zich als tractorchauffeur bij een loonwerker die alle maïs op de landerijen van het Trappistenklooster moest hakselen voor de boeren waaraan de maïs verkocht was. Het werk werd zeker vier keer per dag afgewisseld met een Trappistenbiertje en aan het eind van de week had hij ook nog eens 600 gulden verdiend. Ook werkte Peter voor een leraar aan het conservatorium vaak mee bij de opname van plaatjes voor het carnaval in Krabbegat (Bergen op Zoom). Die opnames werden gemaakt in Wisseloord een topstudio in Hilversum. Hij werd er weer een ervaring en wat geld rijker door.

Na wat trubbels tussen leraren en onze student is deze na het derde jaar van het conservatorium weggegaan. Hij kon meteen zijn dienstplicht gaan vervullen en kwam in Oirschot bij de infanterie. Omdat zijn huidige postuur door alle vette 'rotzooi' die hij als student at, al behoorlijk vorm gekregen had, was hij natuurlijk niet de ideale 'zandhaas'.

Hij had er eigenlijk nog wel zijn vrachtwagenrijbewijs willen halen, maar hij loerde veel meer op, een plaatsje bij het orkest, hetgeen na enkele toevalstreffers en slimmigheidjes ook lukte. Op de dag dat hij moest voorspelen had hij z'n dag niet op de trombone, maar toen hij overging op de kleine trom viel de commissie bijna in katzwijn.

Het orkest van de Limburgse Jagers, waarvan hij tenslotte deel uitmaakte, was gelegerd in Seedorf.

Daar heeft hij een ‘moord’tijd gehad, met een uitvoering in het Olympisch stadion in Berlijn, bij het 750 jarig bestaan van die stad, als hoogtepunt.

Van zijn 18de, tot z’n 22ste heeft Peter vier keer de Nationale Bedevaart naar Lourdes meegemaakt als brancardier. Hij kan daar nog vol ontroering over spreken en het heeft hem gesterkt in het besef dat er iets Hogers is dan al het wereldse.

Na de militaire dienst moest er brood op de plank komen. Hij haalde zijn vrachtwagen rijbewijs en werd chauffeur. Jan Pijnappels reed ook vaak vrachtwagen en dan mocht Peter wel eens mee. Hij werd er verzot op. Eerst reed hij uitsluitend in Nederland maar al snel ging hij op de internationals toer, bij Wim Vos uit Oss.

Door de aard van dit werk was hij niet veel meer in Cuijk,

meestal alleen om te slapen en hij verliet al zijn muzikale posities. Het chauffeursleven is erg onregelmatig, zeker in die tijd nog. “Je weet altijd wél wanneer je weggaat, maar je weet nooit wanneer je thuiskomt”. In de cabine van z’n vrachtwagen, eigenlijk z’n tweede grote hobby en z’n tweede ‘thuis’, nam hij altijd veel instrumenten mee: keyboard, gitaar, trombone en mondharmonica, om de vaak lange wachttijden te doden. Toen Berlijn nog door de Oostduitsers ‘omsingeld’ was, kreeg hij eens grote problemen met z’n trombonekoffer. De grenswachten dachten een wapen aan te treffen. Groot alarm !

“Jammer dat je niks meer aan muziek doet” hoorde hij in Cuijk vaak zeggen en dat vond hij zelf ook. Toen dacht hij: “Stop met zeuren of stop met rijden”.

Hij koos voor het laatste, althans op de internationals routes.

Via Prins Chris den 1ste kon hij in dienst komen bij Kepser Pro-metaal, als opvolger van chauffeur Adriaan Gerrits. Dat was in 1992.

In Cuijk werd in 1982 de musical “Zilverdraden tussen Klatergoud” opgevoerd, geschreven door Peter Evers en Bert van Heukelom en op muziek gezet door Marcel Siebers. Vanuit de orkestbak leerde hij

oppervlakkig zijn latere vrouw kennen, Lucie Soer. Zij was, voor Peter, één van de sterren van de musical.

Tijdens de carnaval in 1992 troffen ze elkaar toevallig op de receptie. In de loop van die carnaval liepen ze elkaar nog een paar keer bijna ondersteboven en zes maanden later woonden ze samen. Eerst op de Wegedoorn bij Peter, later in de Robijnlaan in het huis van Lucie. Daar wonen ze nog steeds.

In een wat moeilijke periode moest Kepser wat inkrimpen en Peter kreeg ontslag met een man of zes van zijn collega's.

Nou kon hij weer naar de Harmonie en naar de Hofkapel.

Lucie zong met Anita Hoed, samen met Gerrie Broeren in een snort trio. regelmatig voor huwelijksmissen.

Echter voor Gerrie Broeren werd het door haar werk, steeds moeilijker om vrij te krijgen. Maar Peter kende die muziek ook en voegde zich bij hen met zijn gitaar.

Het jongerenkoor Seolto beleefde toen een hectische tijd. Lucie stopte en met haar vele anderen..

De organiste Gerrie Broeren stopte ook, en enige tijd later stopte ze zelfs bij het Jeugdkoor.

Tijdens een repetitie of tijdens een afzakkertje met Ger Keijzers, een collega muzikant, en in die tijd ook lid van het parochiebestuur, kwam het einde van Seolto ter sprake.

Peter nam het initiatief. “Beginnen we toch gewoon opnieuw” zei hij en Lucie vond het prachtig.

Het parochiebestuur ging wat aarzelend akkoord. Achteraf was die aarzeling natuurlijk onbegrijpelijk. Maar ja, er zou een keyboard aan te pas komen en een dirigent zonder jasje aan. Dat was even wennen.

De zanggroep Crescendo was een feit. en ook het Jeugdkoor kon verder. Daar plukken de parochianen nog steeds de vruchten van !

Crescendo is aanvankelijk gegroeid naar 30 zingende leden. Peter beseftte dat een koor ook een sociale functie heeft, zeker een kerkkoor.

Het koor is inmiddels teruggelopen naar zo'n 20 leden. Allemaal dames, sinds de tragische dood van de enige man in het gezelschap: Ronny. Om te kunnen toetreden is de lat inmiddels wat hoger gelegd hetgeen de kwaliteit natuurlijk ten goede komt. Peter zou echter best nog wat alten bij Crescendo kunnen gebruiken. Maar de animo om in een kerkkoor te zingen neemt nogal wat af. De mensen zingen kennelijk liever in een anders gegroepeerd koor. Vooral 'smartlappen' koren en 'zeemans' koren zijn erg in trek.

Lucie en Peter verzorgen samen het programma van 'hun' Crescendo en 'hun' Jeugdkoor. Lucie zoekt naar de christelijke boodschap in de liederen en Peter kijkt naar het muzikale gedeelte, waarbij zijn keyboard thuis een grote rol vervult. Mooi alles onder één dak.

Na "de Keps" heeft Peter nog bij enkele andere transportbedrijven gewerkt en drie jaar bij Fort James (Caltona) als heftruckchauffeur. Daarna nog enkele jaren in Groeningen bij 'Groening's Hofke', een klein familiebedrijf in de verwerking van vruchten tot 'van alles en nog wat'.

In 2003 is hij onderdeel van een experiment van de gemeente Cuijk geworden. Hij werd Wijkmeester in Cuijk Noord. Dat heeft hij zodanig goed gedaan en dat heeft zo goed in een behoefte voorzien, dat de gemeente het experiment verlengd heeft.

Vertrouwen scheppen bij de bewoners, niet al te fel, maar wel degelijk op ze inpraten, en je ogen overal goed de kost geven. Hij is inmiddels een bindende factor in de wijk. Geen gemakkelijke baan, maar wel een dankbare. Vooral als je zaken voor elkaar krijgt als het 'Buurt-Ranger' project onder de jeugd.

Peter heeft, evenals Lucie, toch een zwak voor het werken met jongeren. Hij vindt het bijvoorbeeld heerlijk om dirigent te zijn van het Aspirantenorkest van de Harmonie G.i.D. Deze geboren musicus is daar natuurlijk ook zeer geknipt voor.

Hoe zijn toekomst voor de Jozef parochie er uit zal zien weet hij nog niet precies. Wel geeft hij toe graag betrokken te blijven bij Crescendo, al is het misschien niet als eindverantwoordelijke.

We hopen maar dat hij voor de parochie de juiste beslissing neemt.

Inmiddels is de avond ingevallen, heeft de koffie plaats gemaakt voor iets 'pittigers' en moeten we bijna noodgedwongen een einde maken aan ons gesprek.

Peter, het leven zal jou nog veel kunnen bieden en dat dwing je af. Evenals jij aan veel anderen nog veel kunt bieden. We hopen dat je gezond en in de buurt blijft.

Het moge je goed gaan, en bedankt !

Deze pdf-versie is gemaakt door Peter Broekmans.